

Mojster je končal, nas nekaj časa gledal, nato pa je še dodal: »Morda pride tudi k vam uboga deklica. Imejte jo zelo radi, da jo rešite!«

In tako je bilo s pravljicami vedno in vedno. Pritekli smo vselej h kovačnici nedočakljivi in vračali smo se bogatejši za eno pravljico. Nekoč pa nas je sprejela kovačnica z nenavadno tišino. Kakor da padajo na nas kosi leda, tako nam je vleklo skozi na pol odprta vrata kovačnice. A vzlic temu

smo se osokolili in prestopili prag. Mojster je sedel na zaboju, naslonjen na zid; njegove oči so bile docela tuje. Niti nasmehnil se nam ni, le komaj je zašepetal: »Danes ne, otroci, danes ne!« in glava se mu je pobesila.

Po prstih smo odšli iz kovačnice in se brez besede raztekli domov. Potem so nam rekli veliki in žalostni ljudje: »Mojster vam ne bo nič več pripovedoval pravljič. Sam je odšel danes za krasno pravljico!«

VRAŽJA SMOLA

(JAPONSKA PRAVLJICA)

Pred davnimi davnimi časi je živel v samoti na morski obali mladencič, Jožura po imenu. Krog in krog je bil globok gozd in, kadar je hotel Jožura v mesto, je moral iti skozi ta gozd.

Nekoč je imel Jožura srečo in je nalovil mnogo rib. Naložil jih je na konja ter se napotil skozi gozd v mesto, da bi tam ribe prodal. — Zdajci je čul, da nekdo kliče za njim: »Jožura, Jožura!« Ozrl se je in videl, da gre za njim velik vrag, ki ima troje oči. Jožura se je hudo prestrašil, a ni hotel pokazati, da se boji, ter je vprašal: »Kaj hočeš?«

Nato je dejal vrag: »Daj mi te ribe!« Jožura mu rib ni hotel dati, toda vrag je iztezal roke po njih. Da bi se ga iznebil, je segel Jožura v košaro ter mu jih nekaj dal. Vrag jih je hitro pojedel ter hotel še. Jožura ni mogel drugače kakor dati spet in spet. Toda vragu ni nikoli dovolj in naposled je hotel, naj mu da Jožura še konja. Tedaj pa je Jožura pomislil: »Ko požre konja, bo hotel še mene!« Dal mu je konja in, ko je bil vrag ves zaverovan v jed, je Jožura neopaženo zbežal ter splezal na visok bor, kjer se je skril med vejami.

Medtem je vrag konja požrl ter jo mahnil naravnost proti boru, na katerem se je Jožura skrival. Jožura si še dihati ni upal. Vrag je šel dalje ter stopil v staro hišico, ki je stala v bližini.

»Aha,« si je mislil Jožura, »tu najbrž stanuje.«

Ko se mu je polegel strah, je splezal z drevesa ter zlezel oprezno v vragovo hišo in se skril na podstrešju.

Kmalu je zagledal skozi luknjo v strehi vraga, kako je korakal čez dvorišče v sobo in se čez nekaj časa vračal z velikim peharjem kolačev. Nato je zakuril v peči in spet odšel po nekaj v sobo. Zdajci je vzel Jožura dolg kol, nabadal nanj kolač za kolačem ter jih skozi luknjo v bambusovem stropu vlekel na podstrešje, dokler ni bil pehar prazen.

Medtem se je vrag vrnil z veliko skledo jabolk. Ko je videl, da so vsi kolači izginili, je nekaj zagodrnjal, postavil skledo na mizo in šel v sobo po druge kolače. Preden pa se je z njimi vrnil, mu je Jožura spet vsa jabolka potegnil s kolom na podstrešje. Vrag je šel tedaj po druga jabolka in Jožura mu je zopet pobral kolače. In tako se je ponavljalo. Vse, kar je vrag prinesel, je Jožura potegnil na podstrešje; naposled je beganje vraga utrudilo in rekel je:

»Danes je začaran dan. Boljše bo, da vse pustim in grem spat.« Široko je zazehal, nato pa dejal: »Kam naj ležem? Na podstrešje ali v kotel?«

Jožura se je na podstrešju bal, da ne bi prišel vrag gori in ga našel. Toda vrag jo je mahnil v kuhinjo, kjer je nad ognjiščem visel velik kotel; privzdignil je pokrov in zlezel v kotel. Ko je Jožura to videl, je ves vesel zlezel po tihem s podstrešja, stopil v kuhinjo in naložil na pokrov kotla debelih kamenov. Potem je naložil pod kotel polena in zakuril.

Vrag, ki se je bil tako najedel rib in konja, je trdo spal in ni ničesar opazil, dokler mu ni začelo biti vroče. »Hu«, si je mislil, »danes je pa strašno soparno.« Jožura pa je medtem kuril in kuril. Vrag ni mogel več prenašati vročine, hotel je zlesti iz kotla, a ni mogel privzdigniti pokrova. Zdaj je šele razumel, kako mu je podkuril Jožura;

začel ga je prositi: »Jožura, Jožura, oprosti mi in pusti me iz kotla! Vrnem ti konja in ribe.«

Jožura pa se je smejal: »Kaj ti prihaja na misel, prijatelj? Mar je mogoče verjeti vragovim obljubam?« In še bolj je kuril in razpihoval ogenj, dokler se ni vrag dobro scvrl.

Ko se je kotel ohladil in je Jožura dvignil pokrov, da bi pogledal v kotel, je našel v njem velik kos borove smole. Nesel jo je v mesto ter dobil zanjo mnogo denarja.

OBRAMBA PROTI LETALOM

Ob letošnjih zračnih vajah so britanske oblasti preizkusile novo sredstvo zoper napade od zgoraj: zrcaljenje. Gre za umeten oblak, ki nima namena, zakrivati mesta, pač pa varati neprijatelja. Železniško progo med Londonom in Brightonom so blizu Horleyja zastrli z oblakom. Oddelek bojnih avionov je dobil nalogo, naj kroži nad Croydonom in ga bombardira.

Letalci so torej obsipali Croydon z izstrelki in ga fotografirali, toda to je bila zgolj prevara, ki jo je povzročil oblak: 40 km daleč so bili od namišljenega smotra.

Skrivnost te »fate morgane« hrani Anglija zase. Samo to se ve, da je oblak sestavljen iz raznobarnih in različno gostih dimov. Rdeči, rumeni, zeleni, črni, rjavi dimi se razprostro vo-

doravno nad pokrajino v vsakovrstnih višavah. Včasih vstajajo navpični stolpi črnega čada nalik hišam, tvorniškimi dimnikom, zvonikom itd.

Drugi britanski izum protizračne zaščite je 5 m dolg pihalnik, ki ga ravna vojak, ležeč na ploščadi, pri čemer mu služi umetna rama iz kavčuka. Ta puška, nabita z 8 krogli, nese 6,500 m daleč.

Tretja iznajdba, doslej še tajna, a ki je že preizkušena, je baje imenitna: avion-robot, samodelno letalo, imenovano Racák, v izvirniku Drake, po slavnem angleškem pomorščaku, ki je proti koncu 16. stoletja rabil svojevrstno ladjo zoper špansko brodovje, prodirajoče v strnjenih vrstah.

Ta »Raca« bo zletela nad sovražni letalski oddelek in puhala vanj svinčenke iz strojnice, ki jo bodo brezžično vodili. Lahko jo nabijejo z razstrelivom in jo spuste med ptiče pritepence, kjer se razleti v zaželenem trenutku, seveda po brezžičništvu.

A. D.